

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

เชิญรับแมวเป็นยา ที่คาน์เตอร์ด้านหน้าได้เลยครับ 4 猫を処方いたします。4

อิชิตะ โซ

เขียน

อาคิรา รัตนภักดิ์

แปล

โคโตะสุมเลือกหนังสือเล่มหนึ่งออกจากชั้น
แล้วนั่งลงที่มุมหนึ่งตรงโต๊ะยาวที่ไม่มีใครอยู่

-อิชิตะ โซ

การอ่านดีจากรากหญ้า

คำนำสำนักพิมพ์

บางครั้งการเผชิญหน้ากับความกังวลบางอย่างในใจก็เป็นเรื่องที่น่ากลัวและชวนให้หวาดหวั่น จนเราเผลอปิดกั้นตัวเองและหลบซ่อนอยู่หลังกำแพงล่องหน ทว่าถ้าแม้แต่ขีดตัวกลมอยู่ในโหมดป้องกันแบบนั้น ก็คงไม่มีโอกาสได้รู้เลยว่าด้านหลังกำแพงที่เราไม่กล้าข้ามไปนั้นมีเรื่องราวดี ๆ และความสัมพันธ์แบบไหนรออยู่

ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็ความกังวล ความเศร้า หรือความโกรธ คนเราก็ควรลองเผชิญหน้ากับสิ่งนั้นตรง ๆ ดูนสักครั้งเหมือนแมวที่ถึงจะหวาดกลัว แต่ก็ยังโง่ตัวซุกฟอก ๆ โดยไม่ถอยหนี แม้บางทีอาจจะต้องชวนกันจนได้แผล บางทีอาจจะสะเทือนใจจนน้ำตาไหล แต่สุดท้ายเมื่อเผชิญหน้ากับสิ่งนั้นแล้ว อาจได้พบว่าเรื่องที่กังวลไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิด

หรือถ้าคุณยังไม่รู้ว่าควรจะเริ่มต้นเผชิญหน้ากับความกังวลที่ซ่อนลึกอยู่ในใจมาเนิ่นนานอย่างไร เราขอแนะนำให้ไปที่โรงพยาบาลโคะโคะโระ แล้วไปหาคุณหมอนิเกะจอมกวนที่จะช่วยจ่ายใบสั่งยาแมวที่เหมาะสมให้คุณให้ และบอกคุณว่า *เชิญรับแมวเป็นยาที่โคาน์เตอร์ด้านหน้าได้เลยครับ*

สารบัญ

บทที่หนึ่ง	1
บทที่สอง	64
บทที่สาม	105
บทที่สี่	181
สงท้ายจากผู้แปล	271
เกี่ยวกับผู้เขียน	272
เกี่ยวกับผู้แปล	273

บทที่หนึ่ง

อินาคะ ไคโตะ กำลังเดินตามหลังแม่

สิ่งที่เขาเห็นมีเพียงหน้าจอเล็กๆ ของสมาร์ทโฟน รองเท้าผ้าใบของตัวเอง และพื้นถนนลาดยาง เขาระวังไม่ให้เห็นชนคนหรือเสาไฟฟ้าโดยอาศัยเสียงที่ได้ยินและความรู้สึกเท่านั้น

แต่ถึงอย่างนั้นก็มีบางครั้งที่แผ่นหลังของแม่เข้ามาอยู่ในสายตาเพราะอีกฝ่ายหยุดเดิน พอได้มายืนชิดกัน ก็เห็นว่าความสูงของเราทั้งคู่ทับซ้อนกันแทบจะพอดี

ถ้าเทียบกับเด็กชั้นประถมหกทั่วไป ไคโตะค่อนข้างตัวสูง เขามีรูปร่างผอมจนดูอ่อนแอ ใบหน้าอ่อนวัย และเสียงยังไม่แตกหนุ่ม

“นี่ ไคโตะ ตอนนี้อยู่แถวไหนกันล่ะเนี่ย”

แม่ถามด้วยความกังวล ไคโตะตอบทั้งที่ยังจ้องหน้าจอสมาร์ทโฟน

“อืม...ไม่รู้สิ”

“ไม่รู้ได้ยังไง ไคโตะดูแผนที่เก่งกว่าแม่ไม่ใช่เหรอ ช่วยหาหน่อยสิ”

“อืม...รอเดี๋ยว ตอนนี้อยู่สูงสุดๆ เลย”

ไคโตะกำลังเล่นเกมออนไลน์ซึ่งเป็นเกมยอดนิยมที่ผสมผสานระหว่างพัชเชิลกับ RPG ที่แม้จะดูเรียบง่าย แต่ยิ่งเล่นก็ยิ่งมีมิติ

ให้ค้นหา ไคโตะใช้นิ้วแตะหน้าจอที่ยิบ ลาก แล้วแตะซ้ำเพื่อมุ่งทำคะแนนสูงสุด เป็นการควบคุมที่แสนเรียบง่าย หลังกลับจากโรงเรียน ไคโตะก็ออกมาข้างนอกกับแม่ทันที แต่ขณะอยู่บนรถไฟจนกระทั่งถึงสถานีเคอังกังโจ เขากลับทำแบบเดิมซ้ำๆ อย่างนั้นมาตลอดทาง

“แม่ดูแผนที่บนสมาร์ทโฟนไม่รู้เรื่องเลย จู่ๆ ก็กลายเป็นเดินกลับหลัง อ๊ะ กลับหลังอีกแล้ว อะไรเนี่ย”

ไคโตะได้ยินเสียงแม่ถอนหายใจ ทั้งที่น่าจะอยู่ใกล้ที่หมายแล้ว แต่กลับไปไม่ถึงเสียที

“ตรงนั้นจะเป็นถนนพยะโจหรือเปล่า แปลว่าที่ผ่านมาเมื่อกี้คือถนนรูกะคุเฮรอ ตรงถนนโทมิโนะโคจิก็ไม่เจอ จั๊นโรงพยาบาลต้องอยู่บนถนนทาโกะยาคุชิสินะ ไคโตะ ไปกันเถอะ”

“อืม” ไคโตะตอบอย่างเลื่อนลอย

ทั้งทิวทัศน์ เมือง ตึก หรือผู้คน ทุกอย่างล้วนดูพร่าเลือนเมื่อกี้ก็น่าจะเดินผ่านถนนคล้ายๆ กันมาแล้ว ทว่าสายตาของไคโตะจับจ้องเพียงหน้าจอสมาร์ทโฟนเท่านั้น ไอเท็มในเกมแตกกระจายเป็นสีสันสดใส แต่มคะแนนทับซ้อนกันเรื่อยๆ ข้อมูลในเกมยังถูกแชร์ไปให้ผู้เล่นอื่นที่ล็อกอินอยู่ได้ ชื่อผู้เล่นที่คุ้นตาปรากฏขึ้น และในวินาทีนี้เองความสนใจนั้นก็พุ่งมาที่ไคโตะ

“นี่ ไคโตะ เหมือนเราเดินผ่านทางนี้มาแล้วนะ ว่าไหม”

แม่ถาม แต่ไคโตะก็ยังไม่ละสายตาจากสมาร์ทโฟน

ตอนนี้กำลังถึงจุดสำคัญ แค่นี้เท่านั้นแหละ

“ขอโทษนะแม่ รอดี๋ย”

ไคโตะยังพูดแต่คำเดิม เขายังไม่ยอมใช้สมองไปกับเรื่องอื่น

แม่ออกเดินนำหน้าอีกครั้ง เขาจึงสาวเท้าตามโดยไม่คิดอะไร แต่เดินไปไม่กี่ก้าว เขาก็เกือบชนหลังแม่

“เอ๊ะ หรือจะเป็นตรงนี้ มีตรอกอยู่ตรงนี้ด้วย”

แม่พูดแล้วเดินเลี้ยวเข้าไป ไคโตะซึ่งเดินตามหลังเหลือบตาขึ้นมอง ตรอกแคบๆ ทอดยาวบริเวณขอบเลนส์แว่นตาหนาเตอะที่เขาเพิ่งตัดใหม่เพราะค่าสายตาเพิ่มขึ้น ตรอกนี้อยู่ระหว่างแมนชั่นสองหลัง รอบด้านมืดสลัวเพราะแสงแดดส่องไม่ถึง ทำให้มองข้ามไปได้ง่าย ๆ ด้านในมีอาคารหลายชั้นเก่า ๆ อยู่หลังหนึ่ง

“อ๊ะ แย่แล้ว”

รู้ตัวอีกที ไอเท็มในเกมพัชเชิลก็ซ้อนทับกันจนเกมโอเวอร์เพื่อน ๆ บนอินเทอร์เน็ตที่ลืกกอินเข้ามาต่างส่งคอมเมนต์มาให้มีทั้งคอมเมนต์ที่ทำให้กำลังใจและเยาะเย้ย

ไคโตะถอนหายใจ เขาหมุนไหล่ทั้งสองข้างไปด้านหลังเพราะอยู่ในท่าเดิมมานานกว่าหนึ่งชั่วโมง บริเวณคอด้านหลังจึงปวดเกร็งไปหมด

“อา ตายซะแล้ว เพราะแม่คนเดียวเลย”

“จำๆ ขอโทษจ้า เอ้า ‘โรงพยาบาลโคะโคะระ’¹ นากะเกียว’น่าจะอยู่ชั้นห้าบนตึกนี้แหละ ไปกันเถอะ”

“คร้าบ”

ไคโตะทำเป็นตอบแบบไม่ใส่ใจ แต่ลึกๆ แล้วเขาเหนื่อยหน่ายเต็มที เขาไม่เข้าใจว่าทำไมแม่ถึงตัดสินใจมาคลินิกจิตเวช

เรื่องที่จะปรึกษาเป็นเรื่องที่เขาได้ยินระหว่างมื้อค่ำเมื่อ

¹ภาษาญี่ปุ่น แปลว่า หัวใจ

หลายวันก่อน ตอนแรกไคโตะแค่ตอบเออออไป เพราะเขามัวแต่ยุ่งกับการเล่นสมาร์ทโฟนขณะกินข้าวจนต้องกินข้าวมือเดียว ไม่มีกะจิตกะใจจะร่วมวงสนทนา ทว่าสถานที่ที่แม่อยากพาเขาไปกลับเป็นคลินิกจิตเวช ไคโตะคิดว่าตัวเองไม่ได้ป่วยจึงไม่อยากไปที่นั่น

แต่แม่ไม่ยอมล้มเลิกความตั้งใจและคอยตื้อเขาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนและอบอุ่นเหมือนเคย ไคโตะไม่อยากถูกกวนเวลาเล่นสมาร์ทโฟนมากไปกว่านี้ จึงจำใจสัญญาว่าจะยอมไปแค่ครั้งเดียวเท่านั้น

ถนนบริเวณใจกลางเมืองเกียวโตเป็นถนนเส้นตรงตัดจากเหนือลงใต้และตะวันตกไปตะวันออกราวกับตารางหมากล้อม แต่ต่อให้เป็นที่อยู่แสนคลุมเครือที่เขียนว่าเมืองเกียวโต เขตนาเกะเกียว ขึ้นทางทิศเหนือตรงถนนฟูยะโจ เลี้ยวทางทิศตะวันตกตรงถนนรูกะคุ ลงทางทิศใต้ตรงถนนโทมิโนะโคจิ เลี้ยวทางทิศตะวันออกตรงถนนทาโกะยาคุชิ หากใช้แอปพลิเคชันคล่องหน่อยก็ไม่น่าจะหลง

แม่ชอบทำอะไรอึดอาด ทั้งที่เพิ่งจะอายุสี่สิบกลางๆ แต่กลับไม่มีทักษะด้านไอทีเลย แม่ใช้สมาร์ทโฟนน้อยมาก ไม่จ่ายเงินออนไลน์หรือสะสมคะแนนร้านขายยาบนแอปพลิเคชัน และพยายามหลีกเลี่ยงโดยอ้างว่าไม่ถนัดบ้างละ กลัวบ้างละ ทั้งที่เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกที่ดีขนาดนี้แท้ๆ

ไคโตะคิดพลางพิมพ์ตอบข้อความบนโซเชียลมีเดียของเพื่อนที่รู้จักกันทางอินเทอร์เน็ต เขาเชื่อว่าสมาร์ทโฟนเป็นอุปกรณ์ที่พึ่งพาได้และมีประโยชน์ขั้นสุด แถมยังทำให้เราเชื่อมต่อกับใครสักคนได้ตลอดเวลา

ทั้งคู่เดินเข้าไปในอาคารที่อยู่ในตรอก ทางเดินคับแคบ ประตูที่เรียงรายดูเหมือนเป็นบริษัท ไม่ใช่ห้องสำหรับพักอาศัยสำหรับเด็กประถมแล้วที่นี้ดูเป็นสถานที่แสนลึกลับ ไคโตะไม่มีทางเข้ามาคนเดียวแน่ๆ

แต่ถ้าเอาไปโพสต์ก็คงน่าสนใจไม่น้อย ขณะกำลังจะโพสต์ลงบนโซเซียลมีเดีย ไคโตะก็หยุดกึกตรงหน้าบันไดซึ่งอยู่ด้านในสุดของอาคาร

“แม่ แยกแล้ว ที่นี้ไม่มีสัญญาณอินเทอร์เน็ต”

“จั้นเหวอ แต่โรงพยาบาลอยู่ชั้นห้า ถ้าขึ้นไปชั้นบนอาจจะมียสัญญาณ” แม่เริ่มก้าวขึ้นบันไดไปก่อน “แต่คลินิกจิตเวชก็ถือเป็นโรงพยาบาล อาจมีกฎเรื่องการใช้โทรศัพท์มือถือก็ได้นะ”

“ผมไม่เห็นรู้เรื่องเลย ไม่เอา ไม่ไปแล้ว”

ไคโตะส่งเสียงบ่นจากด้านล่างของบันได แต่แมื่อยังเดินขึ้นไปเรื่อย ๆ

“ไหนสัญญาณกันแล้วไงว่าจะคุยกับคุณหมอ อดทนหน่อยนะ ไม่นานหรอก”

“ไม่เอาอะ”

แค่นี้ก็เดียวก็ไม่ว่า ข้อมูลที่อัปเดตตลอดเวลา ข้อความชวนเล่นเกม โพสต์ที่ไหลผ่านมาบนโซเซียลมีเดีย แชดที่ทำให้นคนแปลกหน้าสื่อสารกันได้ คอมเมนต์มากมายถูกส่งออกมาในพริบตาแค่เผละหันไปมองอย่างอื่นก็มีข้อความที่ยังไม่ได้อ่านเกินร้อยรายการแล้ว พอบรรยายการศึกษาขั้นขึ้นก็ยิ่งแทรกเข้าไปวุ่นวายไม่ได้

หากถูกปล่อยทิ้งไว้ข้างหลังจะไม่เหลือที่ยืนให้ตัวเองอีกเลย
แม่เดินหายลับไปจากสายตา แวบหนึ่งไคโตะคิดว่าจะหนี

กลับบ้านทั้งอย่างนี้เลยดีไหม แต่แบบนั้นคงจะเอาแต่ใจเกินไป
เขาไม่ได้อยากทำให้แม่เป็นห่วง

โคโตะจำใจเดินขึ้นบันไดโดยมีสมาร์ทโฟนที่เชื่อมต่อกับ
เทอร์เน็ตไม่ได้อยู่ในมือ แม่รอเขาอยู่หน้าประตูบานที่สองจาก
ด้านในสุดบนชั้นห้า แม่จะยิ้มให้ แต่แม่กลับดูเป็นกังวล

“ตื่นเต้นเหมือนกันนะอะ แต่ไม่ต้องห่วงนะ เพื่อนแม่เคยมา
โรงพยาบาลนี้แล้ว เขาบอกว่าหายกังวลไปเลยละ หมอต้องให้
คำแนะนำที่ดีได้แน่”

“รีบ ๆ เข้าไปเถอะ”

โคโตะยื่นมือไปจับลูกบิดประตูด้วยตัวเอง ประตูที่ดูหนักอึ้ง
เปิดออกได้ง่ายดายอย่างน่าประหลาด ภายในสว่างและสะอาดตา
ด้านหน้ามีเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เล็ก ๆ อยู่ โคโตะได้ยินเสียง
ลากรองเท้าสลิปเปอร์บนพื้น แล้วพยาบาลคนหนึ่งก็เดินออกมา
เธอเป็นผู้หญิงผิวขาวหน้าตาสะสวย ดูแล้วน่าจะอายุน้อยกว่าแม่
ของเขา

“คนไข้ใหม่คะ เชิญด้านในเลยคะ”

โคโตะกับแม่เข้าไปยังห้องรับรองเล็ก ๆ ซึ่งมีโซฟาเดี่ยวตั้งอยู่
แม่กระซิบบา ๆ ข้างหูโคโตะ

“คลินิกจิตเวชเป็นแบบนี้เอง ไม่ต่างจากคลินิกทำฟัน
แถวบ้านเท่าไรเลยนะ”

“อืม”

โคโตะตอบห้วน ๆ สมาร์ทโฟนยังคงไม่มีสัญญาณตามคาด
เครื่องหมายสัญญาณโทรศัพท์ที่ไม่ขึ้นสักขีดทำให้โคโตะหงุดหงิด

“แม่ รีบตรวจรีบกลับเถอะ อีเวนตีโกล์จะเริ่มแล้ว ถ้าผม

“ไม่ไปเล่นด้วย ทีมผมแพ้นะ”

“จ๋าๆ เอ่อ คุณพยาบาลคะ บัตรประกันสังคม...”

“เชิญที่ห้องตรวจเลยคะ คุณหมอ รออยู่แล้ว”

พยาบาลพูดตบตบอย่างไรเอื่อย ไคโตะอยากรีบกลับเร็วๆ จึงเปิดเข้าไปในห้องตรวจด้วยตัวเองอีกเช่นเคย ด้านในเป็นห้องเรียบๆ คับแคบ มีเพียงโต๊ะ คอมพิวเตอร์ และเก้าอี้เรียบๆ สองตัว ผ่านม่านสีขาวด้านในเปิดออก แล้วหมอกก็ปรากฏตัวขึ้น คนนี้ก็ดูเด็กกว่าแม่อีกแล้ว

หมอพูดพลางยิ้มนิดๆ

“แบ่งกันนั่งเก้าอี้ได้ไหม หรือจะให้อีกคนนั่งตัก จะนั่งตักผมก็ได้ นะครับ”

“เอ๊ะ”

ไคโตะกับแม่ที่ยืนอยู่หันมามองหน้ากัน ในห้องมีเก้าอี้สำหรับคนไข้อยู่แค่ตัวเดียวจริงๆ

“ไม่เป็นไร เอ่อ...ฉันยืนได้คะ วันนี้มาปรึกษาเรื่องของคุณชายนะคะ”

แม้มีท่าทีสับสน ไคโตะนั่งลงตามที่แม่ว่า เขายังถือสมาร์ทโฟนเอาไว้ในมือจนถึงตอนนี้ แม้จะไม่มีสัญญาณ ระหว่างที่เขาอยู่ที่นี้ โลกบนโซเซียลมีเดียและเกมออนไลน์ก็ยังคงดำเนินต่อไป

หมอถามด้วยท่าทีเหมือนไม่ค่อยใส่ใจ

“ขอทราบชื่อกับอายุด้วยครับ”

“อินาดะ ไคโตะ อายุสิบสองปี”

“เพิ่งมาที่โรงพยาบาลของเราเป็นครั้งแรกสินะ รู้จักที่นี่มาจากใครหรือครับ”

แม่เป็นคนตอบคำถามนี้

“เพื่อนของฉันเองคะ ได้ยินว่าเขาป่วยนิดหน่อยเลยมารักษา
ที่นี่ คุณหมอตรวจรักษาให้ก็เลยหายดีแล้วค่ะ”

“อ่าๆ มีเรื่องบ๊อบแบบนั้นด้วยเหรอครับ”

หมอหัวเราะ พลังพูดจาสนิทสนมจนเกินงาม

“ถ้าให้ผมเป็นคนตรวจ อาการป่วยที่ควรจะหายก็ไม่หาย
หรอกครับ ขนยาวๆ ที่ควรจะหิวให้เรียบ มีแต่จะยิ่งพังกันเป็นก้อน
เข้าไปอีกมั้ง”

“พังกันเป็นก้อนเหรอ”

น้ำเสียงของแม่เจอความสงสัย แล้วหมอก็ยิ้มกริ่มราวกับ
เพิ่งคิดเรื่องตลกขบขันขึ้นมาได้

“ไม่สิ บางทีอาจจะไม่ใช่แบบนั้นก็ได้ ยังไงซะผมก็เป็นหมอ
จั้นเอาเป็นว่าลองตั้งใจฟังดูสักหน่อยละกัน ถึงอาจจะเผลอหลับ
กลางคันไปบ้างก็เถอะ เอาละ เล่ามาได้เลยครับ เริ่มจากตรงไหน
ก็ได้”

หมอเบิกตาโตแล้วโน้มตัวมาด้านหน้า ห้องตววันนี้แคบมาก
ใบหน้าของหมอจึงแทบจะชิดหน้าโคโตะอยู่แล้ว ใกล้มากจนต่อให้
ถอยตัวออกมาก็ไม่ช่วยอะไร หมอกำลังกดดันเขาอย่างหนัก

“เชิญเล่ามาได้เลยครับ”

หมอพูดซ้ำอีกครั้ง โคโตะกับแม่เหลือบมองหน้ากัน แล้วแม่
ก็เป็นฝ่ายเริ่มพูดก่อน

“ลูกชายของฉันเรียนอยู่ชั้นประถมหกคะ แก่หมกมุ่นอยู่แต่
กับสมาร์ตโฟนที่ฉันซื้อให้เมื่อราวหนึ่งปีก่อน จนฉันกลัวว่าอาจเป็น
อาการเสพติดนะค่ะ”

โคโตะรับรู้ได้ถึงความกังวลจากสายตาของแม่จึงงอตัวก้มหน้า
เขารู้อยู่แล้วว่าแม่ต้องการมาปรึกษาหมอเรื่องนี้จึงไม่ได้โมโห
อะไร แต่ไม่ว่าเขาจะปฏิเสธหรือพูดยังไง แม่ก็ยังเชื่อในคำวินิจฉัย
ของตัวเอง

นี่ไม่ใช่การเสพติด เขาแค่รู้จักใช้มันอย่างชาญฉลาดเท่านั้น
ในโลกปัจจุบัน การเรียนรู้เรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศเป็น
สิ่งจำเป็น แม้แต่โรงเรียนประถมยังมีสอนวิชาเขียนโปรแกรมและ
ทักษะด้านไอที เวลาอยู่บ้านโคโตะจะดูคลิปต่าง ๆ บนแท็บเล็ตแทนที่
จะดูจากโทรทัศน์ ถ้าอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีวุ่นวาย ต่อให้ใช้งาน
นาน ๆ ก็ไม่โดนบ่นอะไร

ทว่าหลังเรียนจบชั้นประถมห้า จู่ ๆ โลกทั้งใบก็เข้ามาอยู่ใน
ฝ่ามือ

พ่อแม่ซื้อสมาร์ทโฟนให้โคโตะเป็นของขวัญเซอร์ไพรส์วันเกิด
เด็กรอบตัวส่วนใหญ่ต่างก็อยากได้สมาร์ทโฟน แต่พ่อแม่ไม่ซื้อให้
โคโตะจึงตั้งใจที่พ่อแม่เชื่อมั่นในตัวเขา

หากใช้สมาร์ทโฟน ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็เชื่อมต่อกับโลก
ทั้งใบได้ ไม่ว่าจะเดินอยู่บนถนนหรือนั่งรถประจำทางก็จะมีใคร
บางคนอยู่ตรงนั้นแบบเรียลไทม์

ในความเป็นจริงแทบไม่มีเรื่องอะไรที่เราจะต้องค้นหาข้อมูล
ในทันที หากต้องการเชื่อมต่อกับโลกอินเทอร์เน็ต แค่ใช้แท็บเล็ต
ที่บ้านก็เพียงพอแล้ว แต่ถ้าอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีอินเทอร์เน็ต
ตลอดเวลา เรื่องราวก็จะแตกต่างไปทันที ตั้งแต่มีสมาร์ทโฟน
โคโตะก็ค้นหา ดูข้อมูล และส่งข้อความอะไรสักอย่างเป็นประจำ
ทุกวันไม่เคยขาด แม้แต่เวลาอยู่ที่บ้าน สมาร์ทโฟนก็หยิบใช้ได้ง่าย

และสะดวกกว่า ไม่ว่าจะดูวิดีโอหรืออ่านการ์ตูนก็ใช้สมาร์ทโฟน
ทั้งหมด

แม่พูดกับหมอด้วยสีหน้าหม่นหมอง

“เด็กคนนี้เป็นคนเอาจริงเอางังมาตั้งแต่ตอนเด็กๆ พ่อแม่
ไม่ต้องพูดอะไรก็ทำที่บ้านด้วยตัวเอง แต่พอขึ้นชั้นประถมปลาย
เด็กรอบตัวหลายคนต้องไปเรียนพิเศษเพื่อเตรียมสอบเข้าโรงเรียน
มัธยมต้น พ่อแม่ของเด็กพวกนั้นเล่าให้ฟังว่าสมาร์ทโฟนเป็นอุปกรณ์
ที่ช่วยเรื่องการเรียนรู้ได้ดี ถึงลูกของฉันจะไม่ต้องเตรียมสอบเข้า
แต่หากไม่ฝึกใช้เครื่องอำนวยความสะดวกแบบนี้ไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ ฉัน
กลัวว่าเขาจะตามคนรอบข้างไม่ทัน กระทั่งเรื่องอื่นๆ ที่นอกเหนือ
จากการเรียน ทั้งฉันและสามีก็ไม่ถนัดเรื่องพวกนี้ ตอนนี้อยู่ลำบาก
กันมาก”

พอได้ยินคำพูดโอดครวญของแม่ ไคโตะก็หงุดหงิดขึ้นมาอีก

เขาเองก็ใช้แอปพลิเคชันสำหรับการเรียนตามจุดประสงค์
เดิมของแม่อยู่แล้ว แคมแพ็กเกจการใช้งานอินเทอร์เน็ตก็ไม่ใช่แบบ
อันลิมิต ทำให้เขาได้รับส่งข้อมูลได้อย่างจำกัด และใช้สมาร์ทโฟน
ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงไม่ได้

เพราะอย่างนั้นการมาหาหมอดูครั้งนี้จึงไม่มีประโยชน์

เวลาล่วงคงเดินไปเรื่อย ๆ เกมออนไลน์จะสนุกที่สุดตอนได้เล่น
กับคนอื่น ได้ร่วมมือกับผู้เล่นคนอื่นแล้วปราบศัตรูที่แข็งแกร่ง
ด้วยกัน ด้วยระบบที่ผู้ที่จะมองเห็นเมื่อมีผู้ใช้คนอื่นล็อกอินเข้าสู่
ระบบ ไคโตะซึ่งเป็นผู้เล่นระดับสูงจึงมักได้รับความไว้วางใจและ
ได้รับคำเชิญจากทีมต่างๆ เสมอ เมื่อเริ่มเล่นแล้ว เขาจะเป็นที่
ต้องการและยุ่งจนหัวหมุน

ผู้เล่นส่วนใหญ่เป็นคนที่เขาไม่รู้จักในชีวิตจริง แต่บางทีก็มีเพื่อนที่โรงเรียนมาเล่นด้วย ซึ่งช่วยให้มีอารมณ์ร่วมในเกมมากขึ้น เวลาแบบนั้นโคโตะจะยิ่งรู้สึกว่าคุณค่า เขาถึงขั้นเฝื่อนว่า จะหาเลี้ยงตัวเองด้วยการเล่นเกมเพียงอย่างเดียว

ใช่แล้ว ชีวิตแบบนั้นใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้

โลกนี้มีคนที่หาเงินได้ด้วยการเล่นเกมเพียงอย่างเดียว บทบาทลักษณะนี้มีเผยแพร่อยู่มากมายในโลกออนไลน์

ในขณะที่โคโตะตกอยู่ในห้วงความคิดเพื่อฝัน แม่ของเขาก็ยังบ่นกับหมอไม่หยุด

“จริงอยู่ว่าฉันเองก็มีส่วนผิดที่ซื้อสมาร์ทโฟนให้เขาโดยไม่ไตร่ตรองให้ดี แต่เพราะเห็นว่าเขาเป็นเด็กที่มีความรับผิดชอบ ไม่คิดว่าจะติดสมาร์ทโฟนง่ายขนาดนี้ อีกอย่างหลายคนก็บอกว่า ถ้าเอาแต่เล่นสมาร์ทโฟนมากเกินไปจะมีปัญหาเรื่องการนอนหรือสมาธิสั้น ฉันคิดว่าลูก...น่าจะยังไม่ถึงขั้นนั้น แต่เวลากินข้าวเขาก็ยังเอาแต่ดูสมาร์ทโฟน ล่าสุดเขาถึงขั้นใช้เคสกันน้ำแล้วเอาเข้าไปดูตอนอาบน้ำด้วย ฉันเลยอดกังวลไม่ได้”

“เคสกันน้ำ ผมก็ใช้เงินเก็บตัวเองซื้อ”

โคโตะบ่นพึมพำ เขาไม่ได้เอาสมาร์ทโฟนเข้าไปดูตอนอาบน้ำทุกครั้ง แค่เฉพาะเวลาที่มีกาซาระดับแรงแรงๆ หรือมีอีเวนต์ที่ห่างจอกไม่ได้จริงๆ เท่านั้น

กาซาคือการกดรับไอเท็มในเกมแบบสุ่มและบางครั้งก็กดสุ่มฟรีได้ ความตื่นเต้นเมื่อสุ่มได้ไอเท็มที่มีมูลค่าสูงนั้นสุดยอดมาก ๆ จนหัวใจเต้นแรง ถ้านำไปขายต่อภายในเกมจะได้รับสกุลเงินเสมือนที่นำไปใช้ได้เพิ่มขึ้น ทำให้ยิ่งสนุกขึ้นไปอีก

โคโตะเคยอธิบายให้แม่ฟังหลายครั้งแล้ว แต่แม่ก็ยังไม่คิดจะพยายามทำความเข้าใจอยู่ดี

“...คุณหมอ ฟังอยู่หรือเปล่าคะ”

โคโตะเงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินน้ำเสียงแสดงความสงสัย หมอที่นั่งอยู่ตรงหน้ากำลังสัปหงก

หมอบประจำคลินิกจิตเวชหลับระหว่างคุยกับคนไข้เนี่ยนะ

ขณะกำลังตกตะลึง จู่ๆ หมอก็สะดุ้งโหยงจนไหลกระตุก

“โอ๊ะ ผมตื่นทันทีเลยนะ ถือว่าไม่เห็นก็แล้วกัน เอาละนานๆ ที่ขอตั้งใจฟังสักหน่อยนะ ถึงอาจจะเผลอหลับกลางคันไปบ้างก็เถอะ เลามาได้เลยครับ”

หมอยิ้มแล้วพูดเหมือนตอนก่อนที่เขาจะเผลอหลับ แม่ดูท่าทางจะเริ่มระแวงขึ้นมาแล้ว

“ฉันแล้วว่าพอว่างเมื่อไหร่ลูกก็ต้องดูสมาร์ตโฟนตลอดเวลา”

“เพราะว่างถึงได้ดูสมาร์ตโฟนนี้ครับ ไซ้ใหม่ คุณลูกชาย”

โคโตะตกใจเมื่อหมอหันมายิ้มให้ เขาไม่คิดว่าหมอจะเข้าข้างส่วนแม่ก็แสดงท่าที่ไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด

“ฉันไม่ได้อยากให้คุณหมอฟุดแบบนี้ อยากให้ช่วยเตือนเขาในฐานะที่เป็นหมอนะคะ”

“อืมมมม ถ้าจะให้คนอื่นตักเตือน ผมว่าพูดเองจะดีกว่านะครับ แต่เอาเถอะ ไหนๆ ก็อุตส่าห์มาถึงที่นี่แล้ว ลองถามความคิดเห็นของลูกชายด้วยดีไหมครับ”

หมोज้องโคโตะ

“ว่ายังไงล่ะ”

“ยะ...ยังงั้นะหรอ...”

โคโตะลำบากใจที่จู่ๆ ก็ถูกโยนคำถามให้ เขาเองไม่ได้มีเรื่องอยากปรึกษาตั้งแต่แรก ถ้าจะมีก็คงมีแค่จะใช้ชีวิตอยู่ในโลกเกมในฐานะอวตารได้อย่างไรเท่านั้นแหละ เขารู้สึกว่าเข้าเรียนที่โรงเรียนไปก็เสียเวลาเปล่า เพราะเขาไม่มีทั้งความฝันหรืออาชีพที่ใฝ่ฝันในอนาคต

สิ่งเดียวที่โคโตะอยากได้คือสิ่งนี้

“...ผมอยากได้สมาร์ทโฟนเครื่องใหม่”

“เข้าใจแล้ว ผมจะสั่งแมวให้ครับ คุณจิตโตะ เอาแมวมาที่”

หมอบุดแล้วหมุนเก้าอี้ไปด้านหลัง ผ้า màn เปิดออกแล้วพยาบาลคนเมื่อครู่ก็เดินเข้ามา เธอหิ้วกรงพลาสติกแบบพกพามาวางบนโต๊ะ แล้วจึงเดินออกไปอย่างไรมนุษย์สัมพันธ์

โคโตะลุกขึ้นจากเก้าอี้ คงไม่ใช่ว่าหลังจากบทสนทนาพิลึกพิลั่นเมื่อครู่ เขาจะได้อุปกรณ์โทรศัพท์มือถือใหม่ที่ใส่มาในกรงนี้หรอกนะ

สมาร์ทโฟนเครื่องที่ใช้อยู่ตอนนี้ โคโตะเพิ่งใช้ไปได้ราวหนึ่งปี แต่เพราะใช้งานหนักเกินไป แบตเตอรี่จึงเสื่อมจนต้องคอยชาร์จบ่อยๆ นี่เขาจะได้สมาร์ทโฟนเครื่องใหม่แล้ว หรือยิ่งถ้าพกสองเครื่องได้ก็จะเป็นของขวัญที่เซอร์ไพรส์มาก ๆ

ทว่าพอหมอบุดกรงหันมา โคโตะก็พบว่าสิ่งที่อยู่ด้านในไม่ใช่สมาร์ทโฟน

ใบหน้ารูปวงรีขนาดใหญ่ บนหน้าผากมีเส้นสีดำสามเส้นพาดลงมาอย่างชัดเจน ดวงตาเป็นสีน้ำตาลประกายแดง แมวลายทางสีเทาอ่อนกำลังจ้องผ่านซี่กรงมองมาทางนี้

โคโตะตกตะลึง แน่نونว่าเขารู้ว่าที่นี่ไม่ใช่ร้านขายโทรศัพท์

มือถือ เป็นไปไม่ได้อยู่แล้วที่จะมาซื้อโทรศัพท์เครื่องใหม่หรือเอาเครื่องเก่ามาแลก

แต่เขาก็ไม่คิดว่าจะเจอแวนที่นี้เช่นกัน

เส้นสามขีดบนหน้าผากช่างเหมือนเครื่องหมายเสาดอากาศของสัญญาณโทรศัพท์ ถึงมีเสาดอากาศบนหน้าผากก็รับส่งข้อมูลไม่ได้ ก็เพราะนี่มันเป็นแวนยังไงล่ะ—

“ไม่ใช่สมาร์ตโฟนนี่นา”

“ฮะๆๆ ผมให้สมาร์ตโฟนไม่ได้หรอก ผู้คุมเรื่องค่าใช้จ่ายของโรงพยาบาลเราคือคุณพยาบาล และต่อให้เอาเงินมาใช้ได้ ผมเองก็มีหนี้สินบานตะไท ผมจะสั่งแวนตัวนี้ให้ใช้สามวัน เดี่ยวจะออกไปสั่งยาให้ด้วย ไปรับของที่เคาน์เตอร์ด้านหน้าได้เลย เดี่ยวคนไข้นัดไว้จะมาแล้ว เชิญครับ”

หมอบนสายตาไปที่ประตูเพื่อเชื้อเชิญให้ทั้งสองกลับ

ไคโตะกับแม่หันมาสบตากันโดยไม่พูดอะไร พวกเขากำลังสืบสนว่าควรทำอย่างไรในสถานการณ์แบบนี้

“ฮะ จริงสิ” หมอยืนกระดาศแผ่นเล็กๆ พร้อมยึดเยียดกรงมาให้ไคโตะ “อย่าลืมชาร์จแบตเตอรี่นะ จะปล่อยให้แบตเตอรี่หมดไม่ได้หายไ้ๆ นะครับ”

ไม่รู้ว่ามีเหตุผลจริงหรือล้อเล่น ไคโตะอ่านอารมณ์ของเขาไม่ถูกเลย เมื่อถูกกดดันอย่างหนักในห้องตรวจแคบๆ ไคโตะจึงไร้ทางหนี เขาจำใจเก็บสมาร์ตโฟนที่กำอยู่ในมือใส่กระเป๋า เมื่อออกจากห้องตรวจทั้งที่ยังสืบสน ก็เห็นมือสีขาวโปกใสๆ จากเคาน์เตอร์ด้านหน้า

“คุณอนาคะ เชิญทางนี้ ขอไปสั่งยาด้วยค่ะ”

โคโตะยื่นกระดาษแผ่นเล็กๆ ให้ แล้วพยาบาลก็กลับเข้าไป
ด้านใน โคโตะซึ่งหอบกรงหนักอึ้งหันไปพูดกับแม่

“แม่ เราจะทำยังไงกับเจ้านี้ดี”

“ทำยังไงนะเหรอก แม่ก็ไม่รู้เหรอก แม่เองก็ไม่เคยได้ยินเรื่อง
วิธีการรักษาด้วยการเลี้ยงแมวมาก่อน”

เวลาแบบนี้ถ้าใช้สมาร์ทโฟนย่อมค้นหาวิธีรักษาสุขภาพจิต
ได้ในทันที ทั้งที่เป็นเวลาสำคัญ แต่กลับไม่มีสัญญาณโทรศัพท์
เครื่องหมายเสาอากาศบนหน้าผากแมวก็นับสัญญาณไม่ได้ กรงนี้
หนักอึ้งพอๆ กับวันที่ต้องหอบทั้งหนังสือเรียนหนาๆ กระตักน้ำ และ
ชุดพละไปโรงเรียนพร้อมกันเลย

พยาบาลเดินกลับออกมาแล้วยื่นถุงกระดาษใบใหญ่ให้

“นี่คือของใช้จำเป็น ในนั้นมีเอกสารกำกับอยู่ อ่านให้ละเอียด
ด้วยนะคะ”

ช่างไม่สนใจเลยว่าอีกฝ่ายต้องถือของล้นมือขนาดไหน แม่
รับถุงมา ทั้งสองจึงต้องหอบของพะรุงพะรังกันทั้งคู่

“เอ่อ จู่ๆ ให้แมวมาแบบนี้ก็แย่สิคะ ถึงบ้านเราจะเคยเลี้ยง
เมื่อหกเจ็ดปีก่อน แต่ตอนนี้ที่บ้านไม่มีอุปกรณ์อะไรเลย”

“ขาดเหลืออะไรก็ไปซื้อเพิ่มนะคะ ถ้าไม่เข้าใจอะไร ปรึกษา
ถามคุณหมอคะ หายใจไวๆ นะคะ”

พยาบาลดัดบทย่างไร้เยื่อใยแล้วหันไปทำงานอื่น สอง
แม่ลูกหันมามองหน้ากันเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วไม่รู้ ดูท่าพวกเขา
จะไม่มีทางเลือก

แม่หอบถุงกระดาษใบใหญ่ ส่วนโคโตะหอบกรงแมว แล้ว
เดินออกมายังตรอกชั้นและ ในที่สุดก็ออกมานอกอาคารและมี

สัญญาณโทรศัพท์เสียที่

“สมาร์ทโฟน สมาร์ทโฟน...”

โคโตะถลนลาน อีเวนต์เริ่มแล้ว ต้องรีบล็อกอินเดี๋ยวนี้

ทว่าถึงจะหยิบสมาร์ทโฟนออกมาได้ แต่เพราะต้องหยิบ
กรงเหล็กๆ เอาไว้ เขาจึงทำอะไรไม่ได้ จะให้วางกรงลงบนพื้นขึ้นและ
แบบนี้ก็สงสารแมว แม่เองก็ถือของเต็มมือ จะให้ช่วยถือกรงก็ไม่ได้

นี่มันอะไรกันเนี่ย โลกกำลังเดินหน้าไปโดยทิ้งเขาไว้ข้างหลัง
ไม่เกี่ยวหรอกว่านั่นจะเป็นโลกแห่งความจริงหรือโลกสมมติ สิ่งที่
โคโตะต้องการคือผู้คนที่อาศัยอยู่ในโลกนั้น เขาพยายามแล้ว แต่ก็
โสร่งสับสนไม่ได้

กว่าจะล็อกอินได้ก็หลังจากขึ้นรถไฟสายเคฮังแล้วได้วางกรง
ลงบนตัก

“แมวเหรือ”

พอดตกใจ ทั้งสามคนอยู่ระหว่างกินมื้อค่ำด้วยกัน

โคโตะยังคงถือตะเกียบด้วยมือข้างหนึ่งและใช้มืออีกข้าง
ทำอะไรสักอย่างบนหน้าจอสมาร์ทโฟนเหมือนเคย เขาชินกับทำ
กินข้าวแบบนี้แล้ว จึงไม่ได้ทำอาหารหกเลอะเทอะ

แม่ออนหายใจด้วยท่าทางผิดหวัง

“ไซ่ คลินิกจิตเวชให้มา ตกใจหมดเลย”

“อา คลินิกจิตเวชเขาทำอะไรแบบนี้สินะ ไซ่แมวแทนยา
อย่างนั้นเหรือ ว่าแต่แมวที่ว่าอยู่ไหนล่ะ”

“อยู่ที่ห้องของโคโตะ เป็นแมวเรียบริยดีนะ เอกสารที่
โรงพยาบาลให้มาอยู่นี่”

แม่ยื่นเอกสารกำกับให้พ่อ

“ไหนดูสิ ชื่ออันนี่ เพศเมีย อายุสิบสองขวบ พันธุ์อเมริกัน
ชอร์ตแฮร์ ให้อาหารตอนเช้ากับค่ำในปริมาณพอเหมาะ เตรียมน้ำ
ไว้ตลอดเวลา เก็บอุจจาระตามความเหมาะสม โดยทั่วไปให้ปล่อย
ไว้เฉยๆได้ ไม่ชอบอากาศหนาว ควรระวังเรื่องการปรับอุณหภูมิ
ให้เหมาะสม อายุมากแล้วต้องระมัดระวังเรื่องการดูแลสุขภาพ หืม
แมวอายุสิบสองปีถือว่าแก่แล้วหรอเนี่ย”

“เจ้าเบลที่เราเคยเลี้ยงสมัยก่อน แคร่ครึ่งปีก็ตายไปแล้วนี่นะ
โคโตะยังอยู่อนุบาลอยู่เลย จำได้ไหม”

“ก็พอคั่นๆ”

โคโตะตอบหัววนๆ เบลคือแมวสีน้ำตาลที่ได้มาจากญาติ
โคโตะจำได้ว่าตัวเองเคยลูบขนมันอย่างกล้าๆ กลัวๆ หลังจาก
ที่เบลป่วยตายที่บ้านก็ไม่ได้เลี้ยงสัตว์อีกเลย

“เขาให้เอามาเลี้ยงกี่วัน”

“สามวัน”

“สามวันหรอ แค่นี้เอง ไม่เป็นไรหรอก โคโตะ แมวหน้าตา
เป็นยังไง”

“เป็นแมวลายทางตัวใหญ่”

“นั่นหรอ การเลี้ยงสัตว์เป็นเรื่องดีนะ หมอที่โรงพยาบาล
เขาก็แนะนำให้ไหมล่ะ โคโตะ ลูกต้องดูแลมันให้ดี สัญญา
กับพ่อได้ไหม”

“อืม สัญญา”

“ดีมาก”

ปกติพ่อจะกลับบ้านดึกกว่านี้ การได้กินมื้อค่ำพร้อมพ่อจึง

นับเป็นเรื่องแปลก พ่อของไคโตะทำงานในไซต์ก่อสร้าง ผิวของพ่อเป็นสีแทนจัด เขาเป็นคนกินเก่งและกระฉับกระเฉง ส่วนไคโตะเป็นคนหนึ่ง ๆ เหมือนแม่และตรงกันข้ามกับพ่ออย่างสิ้นเชิง

“พ่อละก็ แม่ไม่ได้ห่วงเรื่องแมว แต่ห่วงไคโตะต่างหากล่ะ”

แม่บ่นเบา ๆ ปกติแม่ไม่ค่อยชอบพูดอะไรให้มากความ แต่วันนี้กลับบ่นยืดยาว

“อุตส่าห์ลองไปเพราะได้ยินมาว่าเป็นโรงพยาบาลที่ดี แต่ดูเหมือนหมอยะยอมรับการใช้สมาร์ทโฟน กลายเป็นคนที่โดนตำหนิเสียเอง”

“ยุคนี้ถ้าไม่ถนัดเรื่องพวกนี้เอาไว้ก็จะถูกทิ้งไว้ข้างหลังนะ พ่อเองก็ลำบากเหมือนกัน อย่างเวลาทำงาน ถ้าใช้แอปพลิเคชันบนแท็บเล็ตไม่เป็นจะทำงานไม่ได้เลย พ่อกลับเข้าออฟฟิศก็ต้องพิมพ์รายงานประจำวัน พ่อไม่รู้ด้วยซ้ำว่าต้องอัปโหลดรูปตรงไหนเลยต้องขอให้คนหนุ่ม ๆ ช่วยสอน มนุษย์แอนะล็อกอย่างเราอยู่ยากแล้วจริง ๆ”

ไคโตะฟังพ่อแม่คุยกันพลางดูโซเซิลมีเดียไปด้วย

พ่อแม่ของเขามักเรียกตัวเองว่ามนุษย์แอนะล็อกราวกับเป็นการตั้งการ์ดป้องกัน ทั้งคู่ไม่สนใจเรื่องการตั้งค่าและระบบดิจิทัล

ทว่าสิ่งจำเป็นสำหรับการใช้งานอุปกรณ์เหล่านี้ในชีวิตประจำวันไม่ใช่ความรู้เฉพาะทาง แต่เป็นความเคยชิน แค่ความเข้าใจแบบผิวเผินก็เพียงพอแล้ว แต่แทนที่จะพยายามเอาชนะสิ่งที่ตัวเองไม่ถนัด ทั้งคู่กลับเลือกทุ่มเทไปกับการพัฒนาความสามารถในการปรับตัวของลูกชาย ตอนพ่อเปลี่ยนโทรศัพท์มือถือ ไคโตะเป็นคนจัดการขั้นตอนต่าง ๆ แทบทั้งหมด ดังนั้นความสามารถของไคโตะ

จึงนับว่ามีประโยชน์พอควร

ทว่าพอไคโตะหยุดมือที่ถือตะเกียบ พ่อก็ทำหน้าเคร่งขรึมขึ้นมา

“เดี๋ยวเถอะ ไคโตะ อย่างน้อยก็ช่วยหยุดเล่นมือถือเวลา กินข้าวได้ไหม”

“ครับ”

ถึงพ่อจะเป็นคนใจเย็น แต่เวลาโมโหขึ้นมาจริงๆ ก็น่ากลัวเหมือนกัน ไคโตะเองก็เข้าใจสถานการณ์ดี จึงเก็บสมาร์ตโฟนลงกระเป๋ากางเกง

แม่ถอนหายใจอย่างหมดเรี่ยวแรง

“ผลการเรียนของไคโตะเทียบกับตอนอยู่ป.5 แล้วตกลงไปมากเลยนะ กิจกรรมสภานักเรียนก็เลิกทำไปแล้ว แถมยังแทบไม่ไปซ้อมวงดุริยางค์ เอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้อง แม่ละเป็นห่วงจริงๆ”

ไคโตะรับรู้ถึงสายตาที่แม่มองมา แต่แกล้งทำเป็นไม่รู้เรื่อง

“แต่ผมก็รักษาสัญญาแล้วไง หลังสี่ทุ่มก็ไม่ได้เล่น ไม่ได้ใส่พาสเวิร์ดในเครื่อง ไม่ได้เติมเงินในเกม แล้วก็ไม่ได้เข้าเว็บแปลกๆ ด้วย”

“เรื่องนั้นก็ให้อยู่หอก”

“เรื่องแบบนี้ปกติจะตายไป เพื่อนที่โรงเรียนเขาเล่นเกมจนติดกันทุกคน แถมยังเติมเงินในเกมด้วยซ้ำ บางคนสร้างแอ็กหลุมเอาไว้นินทา บางคนถึงกับสร้างโฮมเพจเอาไว้อวดโรงเรียนก็มี”

“เดี๋ยวๆ” พ่อทำสีหน้าเคร่งเครียด “เรื่องพวกนั้นพ่อไม่ค่อยเข้าใจหรอก แต่อย่าสร้างปัญหาให้ตัวเองล่ะ พ่อเชื่อใจลูกนะ”

“อืม ไม่ต้องห่วง ผมเคยเรียนเรื่องการรู้เท่าทันเทคโนโลยี

ที่โรงเรียนด้วย”

“พอเชื่อใจลูกจริงๆ นะ ผลการเรียนก็ห้ามตกด้วย”

“เรื่องผลการเรียน ถ้าเอาไปเทียบกับพวกที่เตรียมสอบเข้าโรงเรียนมัธยมต้น ยังไงก็ต้องแยกว่าอยู่แล้ว แต่ผมจะพยายามให้มากขึ้น ส่วนเรื่องวงดริยางค์ ตอนนี้ผมยังไม่ได้เลิก แต่อาจจะสมัครเข้าชมรมอื่นแทน อย่างพวกหมากรุกหรือหมากรุกญี่ปุ่น อะไรทำนองนั้น”

“โอ้ เข้าทำนี่ เยี่ยมเลย ไคโตะเป็นคนที่กำลังตั้งใจทำได้ดีอยู่แล้ว สัญญาแล้วนะ แมวที่ได้มาก็ต้องดูแลและรับผิดชอบให้ดี”

“อืม”

ไคโตะไม่แม้แต่จะมองตาพ่อ ไม่รู้ว่าเขากลายเป็นคนพูดกลบเกลื่อนความจริงได้คล่องปากขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร สิ่งที่เขาพูดเป็นการพูดเกินจริงไปเสียครึ่งหนึ่ง ทั้งชมรมหมากรุกและหมากรุกญี่ปุ่น เขาแค่ไปดูมาครั้งเดียวเท่านั้น ส่วนกิจกรรมชมรมดริยางค์ตอนนี้ก็แทบจะเป็นสมาชิกผี²ไปแล้ว”

แต่อย่างน้อยการที่เขารักษากฎการใช้สมาร์ทโฟนตามช่วงเวลาที่กำหนด เรื่องนั้นช่วยบรรเทาความรู้สึกผิดในใจลงได้บ้าง เขาเพิ่งให้คำมั่นสัญญากับพ่อ จึงตั้งใจจะดูแลแมวให้ดี พอกินข้าวเสร็จและกลับเข้าไปในห้องของตัวเอง กลืนสัตว์ก็ลอยมาเตะจมูก

ผ้าห่มและเบาะรองนั่งเก่าที่เขาวางไว้ให้เจ้าแมวใช้เป็นที่นอน ยังคงอยู่ในสภาพเดิม แมวสีเทาตัวใหญ่ดูเหมือนจะชอบเก้าอี้ที่ไคโตะเขียนหนังสือของไคโตะมากกว่าผ้าห่มและเบาะ ก่อนไปกินข้าว

² หมายถึงการเป็นสมาชิกแค่ในนาม แต่ไม่ได้ร่วมทำกิจกรรม

มันก็นั่งอยู่ตรงนี้ จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่ขยับไปไหน

แมวช่างเป็นสิ่งมีชีวิตที่เราสัมผัสถึงการมีอยู่ของมันได้อย่างชัดเจน กลับกัน ถ้าไม่ทันสังเกตก็จะดูเหมือนเป็นแค่หมอนทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าใบหนึ่ง มันซุกเท้าไว้ใต้ลำตัว แขนขาชิดกับตัว มีเพียงใบหูที่ตั้งชันเป็นมุมแหลม

“อันชี”

โคโตะลองเรียกชื่อดู แต่อันชีไม่แม้แต่จะขยับหนวดสักเส้น พอกลับถึงบ้านและเอามันออกจากกรง อันชีก็เดินอย่างเชื่องช้า กินอาหารช้าๆ กินน้ำ เข้าห้องน้ำ ทำทุกอย่างเชื่องช้าไปหมด โคโตะนึกว่าแมวจะปราดเปรี้ยวคล่องแคล่ว จึงแปลกใจในความเชื่องช้าของอันชี ไม่ว่าจะขยับตัวทำอะไร ก็ดูเหมือนจะได้ยินเสียง “เฮือก...เฮ้า” หรือ “ฮึบ” ดังขึ้นประกอบไปด้วย

จริงสิ

โคโตะเห็นตอนมันกระโดดขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ ทั้งที่โดดจากพื้นด้านล่างขึ้นไปด้านบน แต่การเคลื่อนไหวกลางอากาศกลับเห็นเป็นภาพสโลว์โมชั่น รวากับว่าสิ่งนั้นลอยขึ้นไปด้านบนแทนที่จะตกลงด้านล่างโดยไม่สนแรงโน้มถ่วงของโลก

อันชีมีลำตัวหนาารวกับผ้าห่มที่ถูกม้วนไว้

“อันชี ลูกไปหน่อยได้ไหม ฉันนั่งไม่ได้”

โคโตะพูดด้วย แต่อันชีไม่ยอมขยับ

โคโตะลองรออยู่ครู่หนึ่ง แต่อันชีก็ไม่มีท่าทีจะยอมลงจากเก้าอี้ เขาจึงถอดใจแล้วไปนอนเล่นบนเตียงแทน พอมีอันชีอยู่ใกล้ๆ เขาก็เผลอเหวความสนใจไปที่มัน ข้อความจากเพื่อนในห้องที่เขา มักรีบตอบทันที ก็เผลอเสียจังหวะที่จะตอบกลับไป เพราะมัววุ่น

อยู่กับการให้อาหารและน้ำ ทุกคนตอบโต้กันอย่างรวดเร็วราวกับเป็นการแข่งขัน หัวข้อสนทนาจึงเปลี่ยนไปได้ในพริบตา จะตามให้ทันตอนนี้ก็คงยาก นานมาแล้วที่เขาไม่ได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของความคึกคักยามค่ำคืนเช่นนี้

ทว่าเมื่อได้จับสมาร์ทโฟน เขาก็จมดิ่งกลับเข้าไปในโลกนั้นทันที สำหรับข้อความของคนติดตามกันทางโซเชียลมีเดีย เขาจะตอบกลับทุกครั้ง คอมเมนต์ที่ส่งมาหา ไคโตะก็จะตอบกลับที่ละอันโดยไม่ละเลย หากเป็นคนประเภทเกาะติดมากเกินไปหรือยัดเยียดมุมมองของตัวเอง เขาจะเว้นระยะห่างไว้ และถ้าเห็นท่าจะอันตราย ก็จะไม่บล็อกทันที ไคโตะจัดการเรื่องพวกนี้ได้ค่อนข้างดี จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เคยมีปัญหา

นอกจากนี้ทันทีที่ไคโตะโพสต์ถึงผลคะแนนจากเกม รวมถึงเรื่องของโรงพยาบาลประหลาดนั้นลงในโซเชียลมีเดีย ก็มีคนรีบเข้ามาตอบทันที

อีกฟากหนึ่งของเครือข่ายยังมีผู้คนอยู่จริง ๆ และพวกเขา ก็รอคอยโพสต์ของไคโตะอยู่

พอรู้สึกตัวอีกที ไคโตะก็เห็นแหมอยู่ตรงหน้า เพราะมัวแต่จจ่ออยู่กับสมาร์ทโฟนเลยไม่ทันสังเกตว่าอันซึ่งลงจากเก้าอี้แล้วมานั่งที่มุมเตียง มันกำลังเงยหน้ามองขึ้นมา

“มีอะไรเธอ อันชี”

แม้จะพูดด้วยก็มีเพียงความเงียบตอบกลับมา อันชียอมให้ลูกบิดจริง แต่จะบิดตัวเป็นคลื่นเพื่อหนีจากมือคน เหมือนมันไม่อยากให้แตะต้องตัวเท่าไรนัก แต่ขณะเดียวกันก็ไม่อยากขยับตัว ได้คางของมันหย่อนยาน ใบหน้าใหญ่ๆ ผึ่งจมอยู่แถวต้นคอ ดูยังงัยก็อ้วน

เกินไปอย่างเห็นได้ชัด

“แกคงออกกำลังกายน้อยเกินไปสิท่า อา แต่ในเอกสารบอกว่าแกอายุมากแล้วนี่นะ ถ้าให้ไปวิ่งเล่นตอนนี้คงเหนื่อยแย่”

โคโตะเองก็ไม่ค่อยมีทักษะด้านกีฬา ถึงชั่วโมงเรียนพลະที่ไรก็มักจะแข็งทุกที เขาอดคิดไม่ได้จริงๆ ว่าถ้ามีชั่วโมงสอนพิมพ์บนสมาร์ทโฟนให้เร็วก็คงดี

“ฮะ จริงสิ นี่อะไรดี ๆ ออกแล้ว”

โคโตะค้นหาบนสมาร์ทโฟนแล้วดาวน์โหลดเกม บนหน้าจอมีปลาทองแหวกว่ายอยู่สี่ตัว เขายื่นหน้าจอที่เปิดอยู่ไปตรงหน้าอันชี

“แอปพลิเคชันสำหรับให้แมวเล่นละ เอ้า อันชี ลองแตะดูสิ”

ดวงตาของอันชีมองไปที่ปลาทอง เจ้าแมวจึงอยู่ครู่หนึ่งแล้วยื่นมือไปที่หน้าจออย่างว่องไว ระเบิดกลิ้งปรากฏขึ้นในเกม แล้วปลาทองก็แหวกว่ายออกไป

“ฮะ ๆ ๆ หนีไปซะแล้ว จับไม่ได้หรอกเหอ”

อันชีขยับแท่นนำกลม ๆ ของมันไปตามการเคลื่อนไหวของปลาทอง ดวงตาที่จ้องเขม็งบ่งบอกว่ากำลังเอาจริง แคมยังเอาจริง-เอาจังมากเสียจนคนดูละสายตาไม่ได้เลยด้วย

อันชียื่นแท่นนำไปแตะหน้าจออีก มันทำหน้าที่เหมือนแปลกใจที่แตะโดนปลาทองแล้วแต่กลับจับไม่ได้ ท่าทางตอนมันรอแต่ยังไม่ยื่นมือออกไปทันทีก็ดูน่ารักมาก เล็ง เล็ง หดเท้า เล็งใหม่ แล้วก็หดเท้าอีก

โคโตะหันไปมองนาฬิกาแล้วน้าวหน้า

“แยละ จะสี่ทุ่มแล้ว”

โคโตะใช้สมาร์ทโฟนได้ถึงแค่สี่ทุ่มเท่านั้น นี่คือสัญญาที่เขา

รับปากกับพ่อแม่ไว้

“เฮ้า อันชี วันนี้เล่นเกมได้แค่นี้ละ”

โคโตะเก็บสมาร์ตโฟนขึ้นมา แต่อันชีก็ยังนั่งเรียบร้อย พลังทำหน้างๆ การโหลดแอปพลิเคชันทำให้แบตเตอรี่ลดไปมาก เขาจึงเสียบสายชาร์จไว้ พอถึงเช้าวันพรุ่งนี้แบตเตอรี่จะได้เต็ม

อันชีคงจะหมดความสนใจแล้ว จึงลุกซำๆ ไปหมอบลงบนพื้น ตรงที่ไม่มีทั้งผ้าห่มและหมอนวางอยู่ เนื่องจากยังไม่ใช้ฤดูที่อากาศหนาว จึงรีบเกินไปที่จะเปิดเครื่องทำความร้อน ทว่าเอกสารกำกับบอกไว้ว่าให้ระวังเรื่องการปรับอุณหภูมิอย่างเหมาะสม

โคโตะออกจากห้องไปหาแม่ที่ห้องนั่งเล่น

“แม่ เอาพรมไฟฟ้าออกมาให้แมวหน่อยสิ”

“พรมไฟฟ้าเก็บอยู่ด้านในสุดของตู้เลย เอาออกมาไม่ไหวหรอก ใช้ผ้าห่มไฟฟ้าแทนได้ไหม”

“ผ้าห่มก็ได้ หยิบให้หน่อย”

แม่ยื่นผ้าห่มไฟฟ้ามาให้ทั้งกล่อง โคโตะถือกลับไปห้อง เสียบปลั๊กแล้ววางไว้ข้างตัวอันชี อันชีไม่มีที่ท้าวว่าจะขยับตัว แต่อีกเดี๋ยวมันน่าจะรู้สึกอุ่นขึ้น เนื่องจากใช้อินเทอร์เน็ตไม่ได้แล้ว โคโตะจึงไม่รู้จะค้นหาข้อมูลยังไง โซเซียลมีเดียยังคงดำเนินไปโดยไม่มีเขาอยู่ในนั้น และเขาก็ไม่มีอารมณ์จะทบทวนบทเรียนด้วย

ถ้าขึ้นชั้นมัธยมต้นแล้ว พ่อแม่อาจจะยกเลิกข้อจำกัดเรื่อง การใช้สมาร์ตโฟนรวมถึงเวลาในการใช้ด้วยละมั้ง ถ้าเขาใช้สมาร์ตโฟนได้เท่าที่ต้องการโดยไม่มีข้อจำกัดก็คงสนุกไม่น้อย ถ้าบอกพ่อแม่ว่าอยากเป็นโปรแกรมเมอร์สายเกมหรือนักพัฒนาแอปพลิเคชัน พ่อแม่อาจจะยอมยกเลิกข้อจำกัดที่ว่าตั้งแต่ตอนนี้นะก็ได้

จริงด้วย ถ้าบอกว่านี่จะเป็นประโยชน์ต่ออนาคต พ่อแม่อาจยอมเข้าใจ

อนาคตที่เขาจะได้ทำแต่สิ่งที่ตัวเองชอบ ไคโตะจินตนาการไปเรื่อยขณะนอนซุกตัวอยู่บนเตียงก่อนจะผล็อยหลับไป

ทุกเช้าหลังตื่นนอน สิ่งแรกที่ไคโตะทำคือการเช็คสมาร์ตโฟนเพื่อดูว่ามีใครติดต่อมาหรือเปล่า แต่ถึงไม่มีก็ต้องทักทายไปพอทักไป เพื่อนบนอินเทอร์เนตก็จะทักกลับมา

ไคโตะยื่นทั้งสองมือออกไปเพื่อหาแว่นตาและสมาร์ตโฟน เขาเจอแว่นตา แต่ไม่เจอสมาร์ตโฟน

“อ้าว เอาไปวางไว้ที่ไหนนะ”

ทั้งที่เสียบสายชาร์จไว้ที่โต๊ะแต่กลับหาไม่เจอ ไคโตะรีบลุกขึ้นหรือว่าจะหล่นไปที่พื้น เขาย่อตัวลงแล้วก้มดู แต่กลับพบกล่องกระดาษทิชชู

กล่องกระดาษทิชชูชั้นห่อ

ไคโตะสวมแว่นตาแล้วจึงพบว่าสิ่งที่เขาเห็นเป็นกล่องกระดาษทิชชู แท้จริงแล้วคืออันซีที่นั่งทับเท้าของตัวเองอยู่ต่างหาก

“ไม่ใช่ผ้าห่มไฟฟ้าหรอก หรือว่าจะยังไม่หนาว”

อันซีหลับตาทั้งสองข้าง แต่น่าจะไม่ได้หลับ มันไม่ได้ก้มหน้าลง แต่กลับตั้งคอตตรง ดูแล้วไม่น่าใช่ท่าทางตอนกำลังผ่อนคลายอย่างเต็มที่

“เฮ้ะ”

ไคโตะมุดลงไปใต้โต๊ะ สายชาร์จสีดำเส้นหนึ่งยื่นออกมาจากท้องลายทางของอันซี

“อะ... นั่งทับสมาร์ตโฟนของฉันอยู่นี่เอง โอ้เอ๋ย จริงๆ
เลยนะ เจ้าลูก...”

พอขึ้นมือออกไป อันซึกก็ลืมตา มันแยกเขี้ยวแล้วชูฟอตันที่
หูกี้ชีไปด้านหลัง เผยท่าที่ราวกับกำลังโกรธจัด

ไคโตะรีบคลานออกมาด้วยท่าทางลนลาน น่ากลัวชะมัดเลย
เมื่อก็เกือบถูกกัดแล้วด้วย เขารีบออกจากห้องแล้วร้องขอความ
ช่วยเหลือจากแม่

“แม่ครับ! แยกแล้ว อันซึกโมโหใหญ่เลย”

“อ้าว ไคโตะ ลูกไปทำอะไรมันเข้าล่ะ”

“มันนั่งทับสมาร์ตโฟน ผมเลยจะให้มันขยับออก”

“ไม่ได้ทำอะไรที่แม่ไม่ชอบแน่ะ”

“ไม่ได้ทำเลย ไม่ได้แตะตัวมันด้วยซ้ำ แม่มาช่วยขยับอันซึก
หน่อยสิ มันไม่ยอมลุกจากสมาร์ตโฟนของผมสักที”

“โอ้เอ๋ย แม่กำลังจะทำข้าวเข้าอยู่แท้ๆ”

ไคโตะเดินกลับไปห้องโดยหลบอยู่หลังแม่ อันซึกยังนั่ง
เก็บเท้าอยู่ใต้โต๊ะ

“อุยตาย น่ารักจัง แบบนี้ที่เขาเรียกว่านั่งเป็นก้อนขนมปัง
สินะ”

“แม่ อย่ามัวแต่หัวเราะสิ สมาร์ตโฟนผมล่ะ”

“จ๋าๆ” แม่ตอบด้วยน้ำเสียงร่าเริง “อันซึกจิง ไคโตะเขา
ต้องใช้สมาร์ตโฟนนะ ช่วยขยับหน่อยได้ไหม...”

ทันทีที่ยื่นมือออกไป อันซึกก็แยกเขี้ยวใส่ มันส่งเสียงชูฟอ
ในลำคอเช่นเดียวกับเมื่อครู

ไคโตะกับแม่หันมามองหน้ากัน

“โมโหใหญ่เลย...”

“ใช่ไหมละ ยังไม่ทันทำอะไรก็โมโหซะแล้ว แม่ช่วยยับยั้งมันให้หน่อยสิ”

“แม่จะช่วยยังไงละ...ฮะ จริงสิ ลองใช้อาหารล่อดูดีไหม”

แม่กลับไปห้องครัว เทอาหารแมวที่คลินิกจิตเวชให้มาใส่ในจานแล้วเดินกลับมา

“เฮ้ อันชีจัง อาหารเข้าจ๊ะ หิวใช่ไหมละ”

แม่วางจานอาหารลงตรงหน้าอันชี ทว่าอันชียังคงนั่งพับเท้าอยู่อย่างนั้น โดยไม่แม้แต่จะมองมา ไม่ว่าจะเชิญชวน หลอกล่อ หรือแม้จะเทอาหารพุนจานแค่ไหน อันชีก็ไม่ขยับเขยื้อน ว่างวะนั้นเวลากียังคงเดินหน้าไปเรื่อย ๆ

“ไม่ได้การละ ไปโรงเรียนเถอะโคโตะ เดี่ยวจะสายเอานะ”

“เฮ้! ไม่เอานะ”

โคโตะตะลึงงัน จริงอยู่ถ้าไม่เปลี่ยนเสื้อผ้าเดี๋ยวนี้น่าต้องไปโรงเรียนสายแน่

“รีบเปลี่ยนชุดแล้วไปกินข้าวซะ เดี่ยวแม่เอาสมาร์ตโฟนคืนจากอันชีให้เอง”

“โอเคีย...”

ทว่าแค่ยื่นมือไปหา อันชีก็แยกเขี้ยวใส่ แกมมันยังนั่งอยู่ใต้โต๊ะเลยอ้อมไปอ้อมจากด้านหลังไม่ได้ หรือต่อให้ทำได้ก็น่ากลัวอยู่ดี

“เฮ้ ไม่จริงน่า”

โคโตะเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วไปกินข้าวด้วยสีหน้าเหมือนจะร้องไห้ ไม่คิดว่าแค่รับฝากแมวมาเลี้ยงแล้วจะต้องมาเจอเรื่องแบบนี้